

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: V. S., zastoupeného JUDr. Beno Jeřábkem, advokátem se sídlem Praha 5, Kurzova 2375/21, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2004, čj. 7 Az 179/2003 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- III. Odměna advokáta JUDr. Beno Jeřábka se určuje částkou 4300 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 5. 2003, čj. OAM-12225/VL-19-P13-2001. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu. Rozsudek městského soudu vycházel ze skutečnosti, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“. Uvedl, že napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze je nezákonné a rovněž tak skutková podstata, z níž správní orgán vycházel při vydání napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu; městský soud měl dle jeho názoru napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Soud nesprávně a neúplně posoudil skutečný stav věci před vydáním rozhodnutí a v důsledku toho žádost stěžovatele jako žalobce o přiznání postavení uprchlíka. Stěžovatel je přesvědčen, že je u něj dána překážka vycestování, kdy povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení. Odkázal na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím právního postavení uprchlíků. Městský soud nesplnil svou povinnost zjistit skutkový a právní stav věci, nesprávně posoudil stav zjištěný žalovaným. Podle stěžovatele nebyla věc posouzena v úplnosti z hlediska skutečného dodržení zákonných předpisů žalovaným a z hlediska tvrzené nezákonnosti. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Neshledal důvody ani k přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 15. 12. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu a protokol o pohovoru k důvodům žádosti o azyl byl proveden dne 9. 12. 2002 v P. B. p. B. – J. V žádosti uvedl, že dne 8. 12. 2001

byl okraden na nádraží v Praze; měl u sebe výdělek za tři měsíce a ještě výplatu dvou známých. Chtěl legálně vycestovat domů, měl platné vízum. Zůstal bez prostředků, zatelefonoval domů známým, který měl přivést peníze. Ti mu řekli, ať se bez peněz nevrací, jinak jej zabijí. Proto chce zůstat zde a vydělat si peníze. Na Ukrajinu se vůbec vrátit nechce. V protokolu dodal, že na Ukrajině nemá žádnou perspektivu, nemá se ke komu vrátit (je rozvedený). Chtěl by zůstat v České republice a normálně zde žít. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 5. 2003, čj. OAM-12225/VL-19-P13-2001 stěžovateli azyl neudělil, neboť nesplnil podmínky ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

První důvod kasační stížnosti je vymezen v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy stěžovatelem tvrzená nezákonnost rozhodnutí městského soudu. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Stěžovatel v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nikdy neuvedl, že by byl na Ukrajině jakkoli pronásledován, ani že má obavu z pronásledování z některého z důvodů uvedených pod písmenem b) výše citovaného ustanovení. Naopak jako důvody odjezdu z Ukrajiny uvedl pouze ekonomickou situaci a snahu legalizovat svůj pobyt v České republice. Ustanovení § 13 odst. 1 zákona o azylu umožňuje v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi azylanta jemuž byl udělen azyl podle ustanovení § 12 nebo § 14 zákona o azylu, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12 citovaného zákona. Ustanovení § 13 odst. 2 téhož zákona pak stanoví, kdo se rozumí rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny. Stěžovatel však nikdy neuvedl, že by nějaký jeho rodinný příslušník byl azylantem a tato skutečnost ani nevyplývala ze správního spisu; proto žalovaný zmínil tento azylový důvod jen obecně. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze udělit azyl za situace, kdy v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, a to v případě hodném zvláštního zřetele. Ze správního spisu není zřejmé, že by stěžovatel o udělení azylu z humanitárních důvodů požádal, správní orgán tak tuto možnost vážil rovněž jen z obecného hlediska, když vycházel z tvrzení o důvodech azylu. Důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu není dán.

Další důvod kasační stížnosti je vymezen v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel tento důvod kasační stížnosti specifikoval tím, že žalovaný nezjistil v řízení o udělení azylu úplně a přesně skutečný stav věci, a nápravu nezjednal ani Městský soud v Praze. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se soud prvního stupně vypořádal s tím, že skutečný stav

věci žalovaný zjistil přesně a úplně, protože žalobci byla dána možnost při pohovoru k důvodům pro udělení azylu sdělit všechny skutečnosti, které považoval za významné; kromě toho si žalovaný opatřil zprávy o situaci na Ukrajině, s nimiž byl žalobce seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Pokud žalovaný po takto provedeném řízení dospěl k závěru, že důvody žalobce, spočívající v rodinných problémech, obecné nespokojenosti v zemi původu a ve snaze legalizaci pobytu na území České republiky, nejsou důvody azylově relevantní, bylo toto rozhodnutí v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, že se žalovaný nedopustil stěžovatelem namítaného procesního pochybení; důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Ke stížnostní námitce stěžovatele, kterou se odvolává na čl. 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, nemůže Nejvyšší správní soud s ohledem na dikci ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout, neboť tuto námitku stěžovatel poprvé uplatnil až v kasační stížnosti, ačkoli mu nic nebránilo ji uplatnit v řízení před městským soudem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 4 x 1000 Kč za čtyři úkony právní služby - převzetí a příprava věci, písemné podání soudu týkající se věci samé, prostudování spisu a další porada s klientem a dále 4 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), c), d) a f) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 4300 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu